

NYHEDSBREV SANDUKO

En forening,
der arbejder
for børns skolegang
og uddannelse
i den tredje verden

August 2021

Kære medlemmer af Sanduko, sponsorer i Sanduko og alle interesserede

I slutningen af maj blev det igen muligt for os i Sanduko at rejse og dermed være fysisk tilstede hos vores skole-samarbejdspartnere i Kenya og Østafrika. Enormt glædeligt og positivt efter 18 måneder med arbejdsaktiviteter udelukkende via onlinemøder, skype og e-mail.

Gennem dette Nyhedsbrev vil vi formidle indtryk fra dette arbejdsophold fra ultimo maj – medio juli i Kenya.

Vi vil formidle viden og oplevede kendsgerninger omkring de fattige afrikanske børn, vi har mødt. Livssituationer – og livsomstændigheder, der på alle måder bærer et tungt præg af en omfattende menneskelig nød, forårsaget af Covid19 – pandemien. Men vi vil også gerne formidle et håb: – alle de lyse, glade, herlige og bevægende sider, som vi hele tiden oplever i den daglige omgang med disse børn og deres lærere.

Vi har naturligvis været i gang med og fuldt optaget af mange arbejdsopgaver, der skulle fortsættes i hele det udviklingsmæssige - og økonomiske område for vores samarbejdsskoler. Men som sagt, nyhedsbrevet er denne gang dedikeret til børnene og den situation, de fortsat står i med en pandemi lige nu med stigende smittetal formodentlig grundet deltavarianten.

“Hver dag er en sørgelig dag for os! Vi vågner op til en måske solfyldt dag, men med en totalt grå og trist fremtid for alle os børn. Livet er blevet så ubærligt for os – intet sted at bo, ingen mad, intet tøj, - intet som vi kan kalde vores eget! ”

Disse markante ord blev udtrykt af pigen Betty, - Betty som nu er blevet optaget i 7.klasse på Mbagathiskolen - Rudolf Steiner Skolen i Nairobi i Kenya. Betty kom gående til skolen en torsdag i maj, bankede på døren indtil skolelederen og udtrykte et stærkt ønske om sammen med sine 4 yngre nevøer og niecer at blive optaget på skolen og i børnehaven. At sikre en skolegang for sig selv og sine små familiemedlemmer var motivet for hendes selvstændige og modige handling. At komme ud af den fattigdom og nød, som altid har været der i hendes liv, men som nu er blevet håbløst forstærket gennem pandemien.

For os i Sanduko står det helt aktuelt og dystert frem som en kendsgerning: Covid19 – pandemien har gravet et dybere og mørkere hul i mange fattige afrikaneres liv. Betty's ord om intet hjem, ingen mad, intet tøj er daglige betingelser for millioner af mennesker efter pandemiens økonomiske konsekvenser for Kenya og for mange andre afrikanske lande. Sammenbrud af i forvejen nedbrudte, dysfunktionelle og korruptionsramte statslige økonomier, med tunge følgevirkninger for især de fattigste i

landene. Og ingen tvivl er der om, at det er børnene, der lider mest i denne situation, det er dem, der er de mest eksponerede og sårbare.

Læs her om andre børneskæbner fra Mbagathiskolen – skæbner, tilfældigt valgt ud. Vi er os bevidste, at beskrivelserne kan synes overdrevne eller kan blive betragtet som nogle få særligt udvalgte, som vi har taget frem. Sådan er det ikke! Det er sådan, livet lige nu er for størsteparten af de 350 fattige og sårbare børn på Mbagathiskolen i Nairobi, Kenya. Børnenes navne er Sanduko bekendt, men er her i nyhedsbrevet ændret i en beskyttelse af børnene.

Maxwell er i børnehaven. Før covid boede familien med de tre børn i et lille lejet skur i slummen, hvorfra faderen kunne sælge ristede majs ved vejsiden. Men ingen køber længere ristet majs. Grundet pandemien har mange måttet gemme deres få penge til en absolut basiskost. Familien er i dag uden et fast hjem, har ikke kunnet betale husleje.

Janets mor er blind, forsøger alligevel at tjene lidt penge ved tilfældigt arbejde. Der er ingen far. De to yngre drenge i familien er samlet op på et børnehjem. Jane bor i skolens boarding, men har intet sted at gå hen i ferierne, da moderen ikke har et egentligt sted at være.

John bor sammen med sin HIV- positive tante, som på grund af nedlukninger og restriktioner har mistet sit arbejde i den lille primitive frisørbod ved vejkanten. Johns mor efterlod ham hos tanten, da han var et år gammel. Tanten har aldrig ønsket at tage sig af John.

Marias mor er i fængsel – livstidsdom. Maria var som helt lille hos moderen i fængslet, men gentagne gange af rå vold fra moderens side mod andre indsat-

te, har betydet flytning til et mere sikkert fængsel, hvor Maria ikke har kunnet være. Der er ingen far. Maria har gennem sin barndom således boet på et børnehjem og er nu af uudgrundelige veje optaget på skolen og bor i skolens boarding.

Pauline er forældreløs. Blev fundet forladt på et toilet i kirken. Er vokset op hos en kvinde, der tilfældigt tog hende til sig og nu har bragt hende til skolen.

Sophia, det eneste barn i "familien", gik en dag i januar med sin enlige far ud for at plukke mango'er. Han klatrede op for at plukke, og Jane ventede og ventede. Men forgæves! Janes far kom aldrig ned, han havde hængt sig øverst i træet i sorg og smerte over ikke at kunne give sit eneste barn mad, klæder og husly. Han havde mistet al indtægt og var blevet arbejdsløs grundet covid19 nedlukninger.

Mary, - en pige på 8 år, bor alene i slummen med sin narkotika- afhængige og jobløse mor i største fattigdom; - livsnødvendige basale behov kan ikke dækkes. Mbagathiskolen gav Mary ved skolestart i januar en lille rygsæk til skolebrug med farver og blyanter og ikke mindst en tandbørste, ting hun aldrig før havde haft. Da Mary kom lykkelig hjem til det lille skur i slummen med rygsækken slog moderen i frustration og vrede over deres livssituation Mary med rygsækken. Derefter greb moderen den, tog afsted og solgte den senere på aftenen på markedet for at få narkotika. Hun kom ikke hjem den nat, og Mary var igen som ofte alene natten igennem låst inde uden omsorg, vand eller mad.

Henrys mor er blind. Bevæger sig tøvende rundt med sin stok. Deres liv leves i slummen; men de har end ikke et sted, et skur, de kan kalde deres Begge har været syge med covid 19 og været udstødt. For Henry er skolen hans hjem, det sted, hvor han får skoleuniform og sko, sund mad, og ikke mindst stor menneskelig varme.

Justin er i 7. klasse. Han har en far et eller andet sted, og en syg mor et andet sted i en landsby langt væk. Ingen af dem har villet kendes ved Justin siden han var få år. Justin har hele sin barndom ikke haft noget sted at gå hen, intet sted at kalde sit hjem. Når skolen holder ferielukket søger han til det nærmeste slumområde, hvor der bor en gammel syg slægtning. Hun er lam og ønsker ikke at dele, det hun selv har tiggert sig til, med Justin.

Konkluderende kan alle børnene på Mbagathiskolen - de er i alderen fra 3 – 16 år - ses som kommende fra 3 grupper i det kenyanske samfund: En gruppe kommer fra menneskeligt gode hjem; men hvor fattigdom, forstærket gennem covid19 nedlukninger, har forårsaget stress, frygt og frustrationer i familien med en daglig kamp mod underernæring og mangel på basale livsnødvendigheder. En anden gruppe kommer fra fattige og dysfunktionelle hjem i slummen, hvor familierne er fanget i narkotika- og alkoholproblemer og hvor vold, overgreb, kriminalitet præger hverdagen, efterladende børnene i truede, traumatiserende og ensomme livssituationer. En tredje gruppe er hjemløse børn, - efterladte børn uden forældre, uden familiemedlemmer. I øjeblikket har skolen 120 af de mest truede børn boende i dens kostskole/boardingafdeling. Der er et meget stort behov for at kunne tage mange flere børn ind; men rammerne er ganske enkelt fyldte til bristepunktet.

Udover de tre grupperinger skal det nævnes, at der er en meget lille procentdel af skolens børn, som kommer fra sunde familier, som også som de eneste kan betale skolepenge for skolegangen.

HVAD GØRES DER LIGE NU FOR BØRNENE? HVAD KAN DER GØRES?

Det er således en realitet, at de fleste af børnene på Mbagathiskolen bærer på traumer, bærer på frygt, ensomhed, og tunge ting, som de aldrig burde have oplevet. Det er ligeledes en realitet, at de helt enkelt ikke får den mad, de behøver derhjemme! Men samtidig er det bevægende og fantastisk at opleve det, der ofte ret hurtigt sker med disse børn, når de kommer på skolen. Måske er det egentlig lidt sværere at fin-

de de rigtige ord til at beskrive dette sandfærdigt! for det er som et lille mirakel! Børnene er aktive og levende engageret i deres skolearbejde, de skriver, tegner, fortæller, udvikler idealer og visioner, - som selvfølgelig især de ældre elever gerne udtrykker. De er kunstnerisk kreative og musikalske, de danser og synger de skønne afrikanske sange og ikke mindst er de lykkelige for deres lærere.

De leger uafbrudt med hinanden i frikvartererne, og de er glade for den gode sunde skolemad, som de selv delvist er med til at dyrke i skolens biodynamiske farm. Der er megen social varme og humor imellem dem i arbejdet og i legen. Og når du møder dem på skolegrunden, møder du altid åbenhed og hjertelighed fra deres side. De hilser, de fortæller gerne og viser altid en usædvanlig art af vågen selvbevidsthed, også de helt små børn fra børnehaven. Og man kan altid undre sig over, hvorfra denne sunde selvbevidsthed, oprethed og menneskelig værdighed hos mange af børnene kommer fra. Man har måske netop lige hørt om den lille Sophias tunge skæbne med faderens selvmord, og så er hun der, foran en, glad, imødekommende, fine strålende øjne, som et helt andet lille menneske, der står overfor en: "Hello, Clara, how are you today?" venligt ventende på svar.

Efter en workshop i juni, hvor vi drøftede børnenes situation og hvad, der kunne gøres, skrev en gruppe af lærere følgende meget sigende lille essay:

”Eleverne i vores skole er som planter, der gror på i udtørret og udpint jord. De mangler næring, vand, lys, og god muld - alt det de skal gro af. De ser svage ud uden håb om at kunne bære frugt. Men en god gartner har opdaget disse planters potentiale. Med en masse kærlighed går gartneren i gang med at give planterne næring og lys. Han vander, gøder, luger ud og gør alt det, der skal til for, at planten kan gro. Og den vokser, bliver sundere og klar til at bære frugt. Gartneren synes lykkelig over at se denne plante, som engang var nedbøjet og uden håb, nu få nyt liv. - Mbagathiskolen er en sådan gartner, som tager sig af børn fra slummen og giver dem ny vækst i et miljø fuld varme og omsorg. Skolen kan ikke forandre deres livsomsændigheder og hjem; men den kan hjælpe dem til at leve under disse omstændigheder og udvikle deres fremtidige evner og muligheder”.

SPONSORATER

Det er synbart og evident, at der kan gøres noget for disse børn, og at det gøres hver dag på Mbagathiskolen. Vi vil i Sanduko fortsætte vores kontinuerlige arbejde med at finde flere sponsorer til skolebørnene. Sponsorer som vil betale for børnenes fortsatte skolegang og/eller for deres plads i skolens kostafdeling. Mbagathiskolen er som ofte nævnt uden statstilskud, hele skolens økonomi har siden dens start i 1989 primært været båret af sponsorer, hvor der betales månedlige sponsorbidrag til at dække skolepengesatserne for børnene. Knap 70 af børnene mangler i øjeblikket sponsorer, og der optages lige nu mange små nye børn i børnehaven. Undertegnede er en del af skolens Sponsor- og Fundraising Team, hvor vi som et akut fokuspunkt arbejder med en omfattende indsats i Europa og USA for at få flere sponsorer. Vi samarbejder med andre Waldorfpædagogiske Hjelpeorganisationer og har et stort netværk af private mennesker, der hjælper i dette arbejde, - såkaldte "ambassadører" for skolen.

Der er grundet pandemien, de mange klimaproblematikker og den undergravede økonomiske situation i landet med uro omkring et kommende valg, mere end nogensinde før brug for at hjælpe disse børn til at kunne få en uddannelse på Mbagathiskolen og dermed give børnene afgørende nye livsmuligheder.

SANDUKO NØDHJÆLP

Gennem pandemien har det, som sikkert bekendt af mange, været muligt for Sanduko bl.a. at hjælpe med to store afgørende nødindsamlinger: – foråret 20 som sikrede nødhjælpskasser med mad til skolens fattigste forældre og februar 21 med indsamling til ekstra nødhjælpsmad til skolebørnene efter skolegenåbningen. Begge indsamlinger, der i alt gav omkring 300.000 kr., har været helt afgørende for Mbagathiskolens familier og børn. Dette blev meget tydeligt for os nu i Kenya, dels gennem udtrykte ord og udsagn fra lærere, medarbejdere og børn. Der er fortsat et meget stærkt problem med underernæring hos børnene, og godt er det at vide, at de finansielle resourcer er tilstede for at af-

hjælpe i hvert fald noget af problematikken gennem resten af skoleåret.

KENYANSKE OG ØSTAFRIKANSKE STEINERSKOLER

Det var i denne periode grundet pandemien for kompliceret og i nogle tilfælde umuligt at besøge de øvrige waldorfskoler i Kenya og i Østafrika – Tanzania og Uganda. Grænserne til Uganda er eksempelvis lukkede grundet aktuel stigning af covid 19 i såvel Uganda, som Kenya.

Men heldigvis var det muligt at mødes med repræsentanter fra skolerne gennem to større møder på Mbagathiskolen, et større dagsmøde for de kenyanske steinerskoler og et flerdagsmøde i East Africa Committee, som Sanduko er medlem af og som har repræsentanter fra alle steinerskolerne i de østafrikanske lande.

Ved begge møder var der naturligvis stærkt fokus på den aktuelle pandemisituation og konsekvenserne for de enkelte skoler. For nogen har perioden betydet afgørende økonomiske tab og elevafgang; for andre har det betydet vækst, endda køb af skolegrund og nybyggeri. Se her vores sidste nyhedsbrev forår 2021 med beskrivelser af de enkelte skoler.

EN RIGTIG GOD IDE

Og så til sidst en rigtig god ide fra vores hjemlige breddegrader! Måske til efterfølgelse. I maj måned besluttede de unge beboere på Skolehjemmet Marjatta ved Tappernøje – Institution for udviklingshæmmede børn, unge og voksne – at igangsætte et større projekt med en såkaldt "March for Mbagathiskolen". Lørdag den 14 maj løb den festlige gåtur af stablen med trompetfanfare og overklipping af startsnor. Deltagere var beboere, forældre og medarbejdere ved skolehjemmet, og det MEGET flotte indsamlede beløb gennem marchen gik til sponsorpenge til børn på Mbagathiskolen.

Vi vedhæfter yderligere Sponsorappel med beskrivelse af skolens Kost/Boardingafdeling – Læs den og bliv forhåbentlig inspireret til at sende den videre til familie, venner eller arbejdskammerater.

Nyhedsbrev skrevet af Clara Ussing

PRAKTISKE OPLYSNINGER

Sponsorering :

I Sanduko kan man blive sponsor for et barn for et beløb på 220 kr. pr. måned.

For mere information kontakt: Clara Ussing sanduko@mail.tele.dk

Medlemskab :

Medlemskab i Sanduko sker ved indbetaling af 200 kr. årligt på Sanduko`s konto i Merkur : 8401 1502717

Disse beløb er afgørende for vores administration og arbejdsmuligheder i Sanduko, idet alle andre donationer og sponsoreringer går 100% direkte til formålene. Som medlem modtager man Sanduko -Nyhedsbreve.

Skattefradrag :

Alle pengebidrag kan gøres fradragsberettigede, idet Sanduko arbejder sammen med Merkurfonden.

For mere information : sanduko@mail.tele.dk

Adresse : Sanduko, Ibækvej 202 , 7100 Vejle, Tlf. + 45 21356736 www.sanduko.dk

